

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie, na podstawie art. 256 i 263 TFUE, częściowej nieważności rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1139 z dnia 7 lipca 2021 r. ustanawiającego Europejski Fundusz Morski, Rybacki i Akwakultury oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) 2017/1004 (Dz.U. 2021, L 247, s. 1), w szczególności jego art. 17, 18 i 19;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia celów dotyczących wysokiego poziomu ochrony środowiska naturalnego i zrównoważonego rozwoju. Skarżąca twierdzi, że art. 17, 18 i 19 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1139 z dnia 7 lipca 2021 r. ustanawiającego Europejski Fundusz Morski, Rybacki i Akwakultury oraz zmieniające rozporządzenie (UE) 2017/1004 (zwanego dalej „rozporządzeniem EFMRA”) wprowadzają ponownie dotacje o skutkach szkodliwych dla środowiska morskiego, co stanowi naruszenie celów dotyczących wysokiego poziomu ochrony środowiska naturalnego i zrównoważonego rozwoju potwierdzonych w przepisach europejskich.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przyjętych w prawie Unii ogólnych zasad ostrożności i proporcjonalności. Zdaniem skarżącej art. 17, 18 i 19 rozporządzenia EFMRA są sprzeczne z zasadą ostrożności zapisaną w art. 191 ust. 2 TFUE. Ponadto skutki stosowania wyżej wymienionych artykułów są niezgodne z zasadą proporcjonalności mającą zastosowanie w zakresie rybołówstwa.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia Konwencji Narodów Zjednoczonych z dnia 10 grudnia 1982 r. o prawie morza, Konwencji o ochronie środowiska morskiego i regionu przybrzeżnego Morza Śródziemnego z dnia 9 lipca 2004 r. i zasady wykonywania konwencji w dobrej wierze. Skarżąca utrzymuje, że art. 17, 18 i 19 rozporządzenia EFMRA są sprzeczne z zobowiązaniami w zakresie przeciwdziałania przełowieniu i ochrony zasobów morskich przewidzianymi w wyżej wymienionych konwencjach. Przez przyjęcie kwestionowanych artykułów Parlament i Rada naruszyły zasadę wykonywania konwencji w dobrej wierze.

Skarga wniesiona w dniu 1 października 2021 r. – Sberbank Europe / EBC

(Sprawa T-647/21)

(2021/C 481/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sberbank Europe AG (Wiedeń, Austria) (przedstawiciel: M. Fellner, lawyer)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 2 sierpnia 2021 (¹) oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwanaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez stronę pozwaną zakazu ponownego karania w rozumieniu art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) i art. 4 Europejskiej konwencji praw człowieka (zwanej dalej „EKPCz”).

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez stronę pozwaną art. 49 karty i art. 7 EKPCz w związku z nałożeniem sankcji wykraczającej poza limity określone w art. 18 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 ⁽²⁾.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez stronę pozwaną art. 17 karty i art. 1 Pierwszego protokołu dodatkowego do EKPCz.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia przez stronę pozwaną zasady dobrej wiary z powodu naruszenia przez stronę pozwaną określonej w art. 18 ust. 1 i 7 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 metody nakładania administracyjnych sankcji finansowych.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia przez stronę pozwaną art. 6 EKPCz.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia przez stronę pozwaną maksymalnej wysokości sankcji określonej w art. 18 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013.
7. Zarzut siódmy sprowadzający się do twierdzenia, iż art. 97 Austrian Banking Act (zwanego dalej „BWG”) nie znajduje zastosowania w sytuacji braku uzyskania korzyści lub uniknięcia straty w związku z przekroczeniem limitów dużych ekspozycji.
8. Zarzut ósmy sprowadzający się do twierdzenia, iż możliwość nałożenia przez stronę pozwaną na stronę skarżącą odsetek wyrównawczych [z powodu przekroczenia limitu dużej ekspozycji] uległa przedawnieniu zgodnie z art. 97 BWG w związku z art. 395 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 ⁽³⁾.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący błędnego zastosowania przez stronę pozwaną art. 97 ust. 1 BWG w związku z art. 30 lit. a) BWG i art. 395 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.
10. Zarzut dziesiąty sprowadzający się do twierdzenia, iż strona skarżąca nie miała zamiaru przekroczenia limitów dużych ekspozycji określonych w art. 395 rozporządzenia nr 575/2013.
11. Zarzut jedenasty sprowadzający się do twierdzenia, iż strona skarżąca nie uzyskała korzyści ani nie uniknęła straty, wymagających wyrównania w związku z przekroczeniem limitów dużych ekspozycji w spornym okresie.
12. Zarzut dwunasty dotyczący nadużycia przez stronę pozwaną przysługujących jej uprawnień dyskrecyjnych w związku z niezastosowaniem względem strony skarżącej odstępstwa, o którym mowa w art. 396 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013.

⁽¹⁾ No ECB-SSM-2021-ATSBE-7 – ESA-2020-00000051.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi, Dz.U. 2013, L 287, s. 63–89.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012, Dz.U. 2013, L 176, s. 1–337.

Skarga wniesiona w dniu 7 października 2021 r. – Saure / Komisja

(Sprawa T-651/21)

(2021/C 481/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hans-Wilhelm Saure (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: C. Partsch, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o odmowie udzielenia wglądu, o który skarżący wniósł do dokumentów Komisji z dnia 2 czerwca 2021 r., oraz decyzji Komisji o odmowie udzielenia wglądu, o który skarżący wniósł do dokumentów Komisji z dnia 11 sierpnia 2021 r. poprzez sporządzenie kopii całości komunikacji Komisji

a) z firmą BioNTech SE,